

Un moment emoționant: absolvența promoției 1988 a I.A.T.C.

Teatrul „Bulanclra” a fost și anul acesta gazda primitoare a spectacolelor absolvenților I.A.T.C. Timp de o săptămână, studenții-actori, promoția 1988, anul IV curs de zi și anul V curs seral, au prezentat spectacolele de diplomă: Visul unei nopți de vară de Shakespeare, Medeea de Seneca, Urmasul de Constantin Ottescu, Stress de Mircea Radu Iacoban, precum și Nu sint Turnul Eiffel de Ecaterina Oproiu (clasa de regie).

„Săptămâna absolvenților” s-a încheiat duminică 19 iunie, într-o atmosferă de sărbătoare. Ultima reprezentație a fost Stress, cu studenții anului IV curs de zi; Emilia Popescu, Mihai Bica, Marius Rogojinschi (clasa conf. univ. Olga Tudorache — Florin Zamfirescu) și cei ai anului V seral: Mihai Coadă, Adrian Titieni, Natașa Raab, Diana Gheorghian, Anghel Rababoc și Aurelian Burtea (clasa prof. asociat Mircea Albuiescu — Alexandru Lazăr). În sală au fost prezenți reprezentanți ai Consiliului Culturii și Educației Socialiste, critici de teatru, dramaturgi, regizori, actori, studenți de la I.A.T.C. ș.a. La sfârșitul spectacolului s-au adunat pe scenă toți absolvenții celor două clase, în frunte cu profesorii și conducerea I.A.T.C.; li s-au dăruit flori, în timp ce publicul îi aplauda.

„A devenit o tradiție” a spus directorul Ion Besoiu, „ca Teatrul „Bulanclra” să găzduiască în fiecare an spectacolele absolvenților I.A.T.C.”; în câteva fraze calde, el a mulțumit studenților, profesorilor, conducerii I.A.T.C., pentru frumoasele realizări obținute, pentru noile talente, urându-le tinerilor actori ca si pe viitor să realizeze performanțe teatrale. În încheiere, Ileana Berlogea, rectorul Institutului, a caracterizat în câteva cuvinte personalitatea fiecărui student, amintind că unii dintre ei sînt deja cunoscuți publicului de pe micul și marele ecran.

Momentul a fost emoționant nu numai pentru tinerii care părăseau băncile institutului, pășind către scenele profesioniste, ci și pentru public, care i-a răsplătit cu vii și entuziaste aplauze.

Concursul de creație în domeniul dramaturgiei

La Concursul de creație în domeniul dramaturgiei, organizat de către Consiliul Culturii și Educației Socialiste, au fost primite, pe adresa revistei „Teatrul”, 61 de lucrări. În urma lecturării tuturor textelor de către fiecare membru al Comisiei instituite în vederea aprecierii calității acestora, s-au propus următoarele:

1. Piesele (cu titlurile provizorii): Ia un cal și zboară cu el, Un bărbat și o femeie, Ambasadorii, Vulturul cu două capete, Oceanul fermecat, Inima mea de gheață, Mîine, de la început, Giuruirca, Frinzul calcicului — se recomandă teatrelor pentru transpunere în spectacole, după definitivarea variantelor de scenă.

2. Lucrările: Prietenul nostru dintr-o zi, Intrarea prin balcon, strict interzisă, Sens giratoriu, Ștabela. Picat din lună, Tufa de liliac, O șansă la un milion, Oare cine o fi de vină?, Echipa de redactare, Drăcuțele bace — vor fi transmise Redacției de teatru a Radioteleviziunii Române, cenaclului de dramaturgie al revistei „Teatrul”, revistei „Cintarea României”, secretariatelor literare, pentru definitivarea și valorificarea textelor.

CONCURS

Teatrul Dramatic Galași susține concurs pentru ocuparea unor posturi de actori (două posturi) și actrițe (un post), luni 8 august 1988 orele 10,00 la sediul Teatrului Dramatic, Bdul Republicii nr. 59, telefon 12745.

O „specie“ pe cale de dispariție

Ne întâlnim din ce în ce mai rar cu caietele-program (acel minunat instrument de lucru al teatrelor) a căror semnificație atât de bogată vom încerca s-o rezumăm aici, în cuvinte, prin forța lucrurilor, mai mult evocatoare. Caietul-program era cartea de vizită a spectacolului. Răsfoindu-l, spectatorul, atât cel inițiat, cât și neofitul, lua cunoștință, prin fotografii și texte adecvate, de felul cum s-a muncit pentru mizanscena respectivă. Ce credea regizorul, cum vedea el lumea personajelor în raport cu lumca care respiră în stal. Cât de greu și cât de ușor i-a fost cutărui actor să-și asume rolul încredințat și care era nota de prospețime pe care histrionul i-o inocula personajului. Noile amănunte semnificative despre textul dramaturgului clasic sau prezentarea în premieră absolută a unui dramaturg necunoscut dădeau caietului-program statutul unei cărți de învățătură, înobilindu-l pe spectator cu un altfel de sentiment decât cel pe care i-l dă azi — în unele teatre, desigur, o foaie ministerială îndoită în două, pe care este dactilografiată (bineînțeles mașinal) distribuția, făcându-te să te întrebi dacă lipsa de respect a instituției teatrale este vizavi de tine, cel care stai în sală, vizavi de autorul textului, vizavi de truda trupei de actori, rămasă — prin forța lucrurilor — în uitare, sau vizavi de toate acestea la un loc. În schimb, plasatoarea îți va oferi noul rod al secretarilor literari din teatre: o revistă sau un ziar în toată regula, în care găsești de pildă cuvinte încrucișate, răspunsul la întrebarea de ce sforăie Jean Paul Belmondo, poezie și proză scurtă, însemnări despre biblioteca Vaticanului, rețeta anului în materie de ciuperci etc. Și în această publicație — născută din dorul secret al secretarului literar de a fi redactor-șef — apar înghesuite distribuțiile repertoriului, amplasate parcă în dușmănie prin subsolurile pașinilor.

Înlocuind caietul-program — această excelentă rampă de lansare a spectacolului, a producției teatrului respectiv — cu „foaia“ de tip almanah, secretarul literar nu se mai ocupă, firește, de strategia repertoriului și, întâlnindu-te, să zicem pe Calea Victoriei, nu te va mai întreba ca altă dată: „n-ai o comedie bună?”, ci se va uita în ochii tăi ca un

amfitrion la ospăturile perenității: „vrei să-ți public un poem?”

În vremea asta, repetițiile, toată truda creatoare a celor care țin teatrul pe umeri, efortul uneori titanic de a da viață, pe scenă, la mii și mii de vieți, rămân în anonimat. Pentru că „specia“ caietului-program este pe cale de dispariție. Ceea ce ar trebui să ne îngrijoreze pe toți, nu numai pe ecologii voluntari ai culturii teatrale.

Un Molière curajos

Teatrul „Nottara“, cu o inițiativă deschisă și generoasă, a găzduit turneul în București al Teatrului Popular din Tirgu-Jiu, trupă tinărară și omogenă, animată de o entuziasă iubire față de artă, dar și de curajul (nu foarte frecvent, de aceea merită subliniat) de a ataca fără complexe repertoriul clasic, spărgind anume obișnuințe în ceea ce privește opțiunea repertorială improvizată.

Surprize în lanț. Mai întâi însuși textul ales, Doctor fără voie de Molière, partitură doar aparent „ușoară“, impunând de fapt un tonus ridicat echipei și un anumit stil interpretării. Apoi, calitatea cu totul profesionistă a întregii montări, plină de fantezie, tinerețe și vigoare. Scenografia — simplă, esențială, colorată vesel și cu gust —, ca și regia spectacolului aparțin tinărului student la actorie Marian Negrescu; în pragul absolvirii, el a găsit totuși timp și nu puțină energie ca să se reîntoarcă la trupa de amatori din mijlocul căreia a plecat nu demult. Cald, bine dozat în atenția față de jocul actorilor, bogat în idei (dar fără excese care să-l acopere pe Molière), spectacolul e construit la limita dintre commedia dell'arte și clasicitate, modernizat pe alocuri de anumite accente privind relația cu publicul.

A treia surpriză este Sganarelle, interpretat de Eugeniu Titu cu talent și vervă debordantă, cu naturalețe și știință a trăirii în comedie. O muzică originală, vioaie și elegantă, semnează Nicu Alifantis. Citeva apariții bine marcate în distribuție: Adriana Văduva (Martine), Luminița Șorop (Jaqueline), Antonie Dijmărescu (Geronte).

Rubrică realizată de
Maria MARIN,
Mircea RAREȘ,
Miruna RUNCAN